

Lịch Sử Ẩn Khuất của Câu Bốn Mươi — Số Hai Mươi Sáu

Ê-xê-chi-ên Số Bảy

Jeff Pippenger

2026-08-12

Đường lối tiên tri mà tôi xác định là “bánh xe của Giô-si-a” bắt đầu với sự phản nghịch của Y-sơ-ra-ên thời cổ khi họ từ chối Đức Chúa Trời là vua của mình vào năm 1097 TCN. Ba vị vua đầu tiên (Sau-lơ, Đa-vít và Sa-lô-môn) được xác định là trị vì trong bốn mươi năm, từ năm 1097 TCN cho đến năm 977 TCN. Khi Sa-lô-môn qua đời, sự phản loạn của Giê-rô-bô-am và mười chi phái phía bắc kết thúc dòng dõi của ba vị vua đầu tiên, và bắt đầu một dòng các vua trong cả vương quốc phía bắc lẫn phía nam.

Ba vị vua đầu tiên là biểu tượng của nhiều lẽ thật, nhưng một trong những bánh xe lẽ thật mà họ được nối kết với là ba vị vua cuối cùng của Giu-đa—Giê-hô-gia-kim, Giê-hô-gia-chin và Xê-đê-kia, những người lần lượt tượng trưng cho Si-ru, Đa-ri-út và Ạt-ta-xét-xe. Đến lượt mình, Si-ru, Đa-ri-út và Ạt-ta-xét-xe tượng trưng cho ba chiếu chỉ của họ kéo dài từ năm 516 TCN đến năm 457 TCN; rồi đến lượt mình, những điều ấy tượng trưng cho ba thiên sứ của Khải Huyền mười bốn, lần lượt đến vào năm 1798, ngày 19 tháng 4 năm 1844, và ngày 22 tháng 10 năm 1844. Lịch sử về sự đến của ba thiên sứ trong Khải Huyền mười bốn được lặp lại từng chi tiết một trong thời kỳ đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn người, nhờ đó xác định rằng đường dây tiên tri bắt đầu với việc xúc dầu cho Sau-lơ làm vua đạt đến kết luận của nó khi hội thánh đắc thắng được xúc dầu tại đạo luật ngày Chủ nhật sắp đến. Đường dây ấy bao gồm bánh xe của vua Giô-si-a, là điều vượn ngược trở lại cuộc phản loạn của Giê-rô-bô-am tại Bê-tên và Đan vào năm 977 TCN.

Hai mươi hai

Giê-rô-bô-am mang tính biểu tượng của số hai mươi hai, vì ông đã trị vì trong hai mươi hai năm, bởi đó gắn lời chứng của ông vào lịch sử được biểu thị bởi số hai mươi hai, là biểu tượng của sự kết hợp giữa Thần tính với nhân tính như được minh họa bởi khải tượng marah của Đa-ni-ên vào ngày thứ hai mươi hai, và bởi con số hai trăm hai mươi, mà số hai mươi hai là một phần mười của số ấy.

Các ngày mà Giê-rô-bô-am trị vì là hai mươi hai năm; rồi người an giấc với tổ phụ mình, và Na-đáp, con trai người, lên ngôi kế vị người. 1 Các Vua 14:20.

Sự “at-One-Ment,” tượng trưng cho sự kết hợp giữa Thần tính và nhân tính, là công việc của Đấng Christ đã khởi sự vào ngày 22 tháng Mười, hay tháng thứ mười (Dương lịch); mười nhân hai mươi hai bằng hai trăm hai mươi. Giê-rô-bô-am đã dựng lên các bàn thờ giả mạo tại cả Bê-tên lẫn Đan, vì thế là biểu tượng của sự thờ phượng ngày Chủ nhật giả mạo trong mối liên hệ với sự kết hợp giữa hội thánh (Bê-tên: nghĩa là hội thánh) và nhà nước (Đan: nghĩa là sự phán xét).

Bấy giờ Giê-rô-bô-am xây Si-chem trong miền núi Ép-ra-im và ở tại đó; rồi từ đó đi ra và xây Pê-nu-ên. Giê-rô-bô-am nói trong lòng rằng: Bấy giờ vương quốc sẽ trở về với nhà Đa-vít. Nếu dân này đi lên dâng sinh tế trong nhà Đức Giê-hô-va tại Giê-ru-sa-lem, thì lòng của dân này sẽ lại hướng về chúa mình, tức là Rô-bô-am, vua Giu-đa; và họ sẽ giết ta, rồi trở lại cùng Rô-bô-am, vua Giu-đa. Vì thế, vua bàn mưu và làm hai con bò con bằng vàng, rồi nói với họ rằng: Các ngươi đi lên Giê-ru-sa-lem như vậy là quá nhiều; hỡi Y-sơ-ra-ên, này là các thần của ngươi, những vị đã đem ngươi lên khỏi xứ Ê-díp-tô. Vua đặt một con tại Bê-tên, còn con kia thì đặt tại Đan. Điều ấy trở thành tội lỗi; vì dân chúng đi đến trước một con, tức là đến tận Đan, để thờ phượng. Vua cũng làm một đền các nơi cao và lập những thầy tế lễ từ hạng thấp nhất trong dân, là những người không thuộc về con cháu Lê-vi. Giê-rô-bô-am lập một lễ vào tháng thứ tám, ngày rằm của tháng, giống như lễ tại Giu-đa, và ông dâng lễ trên bàn thờ. Ông đã làm như vậy tại Bê-tên, dâng sinh tế cho các bò con mà ông đã làm; và tại Bê-tên, ông đặt các thầy tế lễ của những nơi cao mà ông đã lập. Vậy, vào ngày rằm tháng thứ tám, tức là trong tháng mà chính lòng ông đã đặt ra, ông dâng lễ trên bàn thờ mà ông đã làm tại Bê-tên; ông lập một lễ cho con cái Y-sơ-ra-ên, rồi dâng lễ trên bàn thờ và đốt hương. 1 Các Vua 12:25–33.

Trong lịch sử nền tảng của mười chi phái miền bắc, đã có một cuộc phản loạn, được tiên biểu bởi việc Y-sơ-ra-ên khước từ Đức Chúa Trời làm Vua của mình, và cũng bởi sự phản loạn của A-rôn cùng con bò vàng. Sự phản loạn của A-rôn xảy ra trong lịch sử nền tảng của Y-sơ-ra-ên thời cổ, còn của Giê-rô-bô-am thì trong lịch sử nền tảng của mười chi phái miền bắc. “Dòng trên dòng” A-rôn, với tư cách thầy tế lễ thượng phẩm, tiêu biểu cho hội thánh, còn Giê-rô-bô-am, với tư cách vua, tiêu biểu cho nhà nước. Hai cuộc phản loạn nền tảng ấy là một dòng bao gồm cuộc phản loạn nền tảng của dân Y-sơ-ra-ên trong việc mong muốn có một vị vua loài người.

490

Trong lịch sử thánh được trình bày trong sách Ê-xê-chi-ên có ba giai đoạn bốn trăm chín mươi năm, và một giai đoạn gắn liền với các vua, một giai đoạn khác với đền thánh, và giai đoạn kia với đạo binh. Ba giai đoạn ấy tương ứng với sự phản nghịch của A-rôn (đền thánh), Sau-lơ (đạo binh) và Giê-rô-bô-am (vua). Trong ba biểu tượng tiên tri, thầy tế lễ và vua, chính vua Sau-lơ được xác định là đang nói tiên tri, còn A-rôn là thầy tế lễ, và Giê-rô-bô-am là vua.

Và xảy ra là, khi mọi người vốn trước kia biết ông thấy rằng, kia, ông nói tiên tri giữa vòng các tiên tri, thì dân chúng nói với nhau rằng: Điều gì đã xảy đến cho con trai của Kịch vậy? Sau-lơ cũng ở giữa vòng các tiên tri sao? Và một người trong cùng nơi ấy đáp rằng: Nhưng ai là cha của họ? Bởi đó, điều ấy trở thành một tục ngữ: Sau-lơ cũng ở giữa vòng các tiên tri sao? 1 Sa-mu-ên 10:11, 12.

Hội thánh đắc thắng gồm một tiên tri ba mươi tuổi, một thầy tế lễ ba mươi tuổi, và một vua ba mươi tuổi, được tiêu biểu bởi Ê-xê-chi-ên là người khởi sự trong năm thứ ba mươi, Giô-sép là người bắt đầu chức vụ mình lúc ba mươi tuổi, và vua Đa-vít là người bắt đầu trị vì vào năm ba mươi tuổi của mình. Hội thánh đắc thắng được trình bày trong tám chương cuối của sách Ê-xê-chi-ên như đền thờ làm đầy dẫy đất, và Hội thánh đắc thắng là Phi-la-đen-phi, tức hội thánh thứ tám, là hội thánh thuộc về bảy hội thánh.

Dòng tiên tri của Giô-si-a, bắt đầu vào năm 977 TCN, kết thúc tại luật ngày Chủ nhật sắp đến. Sự thanh tẩy và đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn người, bắt đầu vào ngày 31 tháng 12 năm 2023, đã khởi sự khi Mi-chê-nhê giáng xuống để phục sinh hai nhân chứng của Khải Huyền chương mười một. Năm 2023 đến sau hai mươi hai năm kể từ ngày 11 tháng 9 năm 2001, cũng như các Đạo luật về Ngoại kiều và Nổi loạn năm 1798 đến sau hai mươi hai năm kể từ Tuyên ngôn Độc lập năm 1776. Triều đại hai mươi hai năm của Giê-rô-bô-am bắt đầu vào năm 977 TCN, khi lời tiên tri về Giô-si-a được công bố. Vào thời điểm ấy, vị tiên tri bất tuân trong 1 Các Vua chương mười ba đã đối diện với sự bội đạo của Giê-rô-bô-am, cũng như Môi-se đã đối diện với sự bội đạo của A-rôn, và Sa-mu-ên đã đối diện với dân chúng mong muốn một vị vua. Những cuộc đối đầu chống lại các sự bội đạo nền tảng ấy, được tiêu biểu bởi sứ điệp của vị tiên tri bất tuân, của Môi-se và của Sa-mu-ên, tượng trưng cho tiếng kêu lớn của thiên sứ thứ ba vào thời điểm luật ngày Chủ nhật. Đó là sứ điệp cảnh báo được công bố bởi cờ hiệu, được tiêu biểu trong lịch sử của Giê-rô-bô-am qua lời tiên báo về Giô-si-a đi kèm với một “dấu hiệu.”

Kia, có một người của Đức Chúa Trời, theo lời của Đức Giê-hô-va, từ Giu-đa đến Bê-tên; và Giê-rô-bô-am đang đứng bên bàn thờ để đốt hương. Người kêu nghịch cùng bàn thờ theo lời của Đức Giê-hô-va mà rằng: Hỡi bàn thờ, bàn thờ, Đức Giê-hô-va phán như vậy: Này, sẽ có một con trai sinh cho nhà Đa-vít, tên là Giô-si-a; trên ngươi, người sẽ dâng các thầy tế lễ của những nơi cao, là những kẻ đốt hương trên ngươi, và xương người ta sẽ bị thiêu trên ngươi. Cũng trong ngày ấy, người ban một dấu lạ mà rằng: Đây là dấu lạ mà Đức Giê-hô-va đã phán: Kia, bàn thờ sẽ bị nứt ra, và tro ở trên nó sẽ đổ xuống. Khi vua Giê-rô-bô-am nghe lời của người của Đức Chúa Trời, là người đã kêu nghịch cùng bàn thờ tại Bê-tên, thì vua đưa tay ra khỏi bàn thờ mà rằng: Hãy bắt lấy hắn. Nhưng bàn tay vua đã đưa ra nghịch cùng người bị khô lại, đến nỗi không thể rút về được.

Bàn thờ cũng bị nứt ra, và tro trên bàn thờ đổ xuống, đúng theo dấu lạ mà người của Đức Chúa Trời đã nhân lời Đức Giê-hô-va mà ban cho. Bấy giờ vua lên tiếng nói với người của Đức Chúa Trời rằng: Xin hãy nài xin thánh nhan Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông, và cầu nguyện cho tôi, để tay tôi được hồi phục lại như trước. Người của Đức Chúa Trời bèn khấn cầu Đức Giê-hô-va, và tay vua được hồi phục lại như trước. Vua nói với người của Đức Chúa Trời rằng: Hãy về nhà với ta, dùng bữa cho khỏe, rồi ta sẽ ban thưởng cho ông. Nhưng người của Đức Chúa Trời thưa với vua rằng: Dù bệ hạ có cho tôi một nửa nhà của bệ hạ, tôi cũng không vào với bệ hạ, cũng chẳng ăn bánh hay uống nước trong nơi này; vì tôi đã được truyền dạy bởi lời Đức Giê-hô-va rằng: Chớ ăn bánh, chớ uống nước, cũng đừng trở về theo con đường người đã đi đến. Vậy người đi một đường khác, không trở về theo con đường mà mình đã đến Bê-tên. I Các Vua 13:1-10.

Việc vị tiên tri từ chối ăn uống với Giê-rô-bô-am, bất chấp lời đề nghị “phân nửa nhà ngươi”, tương ứng với lời hứa của Hê-rôt dành cho Sa-lô-mê về phân nửa vương quốc của mình.

Và khi gặp một ngày thuận tiện, tức là ngày sinh nhật của Hê-rôt, vua bày tiệc đãi các đại thần, các quan chỉ huy cao cấp, và những nhân vật trọng yếu của xứ Ga-li-lê; con gái của chính Hê-rô-đia bước vào, nhảy múa, và làm đẹp lòng Hê-rôt cùng những người đồng bàn với vua; bấy giờ vua phán cùng thiếu nữ rằng: Hãy xin ta bất cứ điều gì ngươi muốn, ta sẽ ban cho ngươi. Vua lại thề cùng nàng rằng: Bất cứ điều gì ngươi xin ta, ta cũng sẽ ban cho ngươi, cho

đến một nửa vương quốc của ta. Nàng đi ra, và nói với mẹ mình rằng: Con nên xin gì? Mẹ nàng đáp: Cái đầu của Giăng Báp-tít. Mác 6:21–24.

Lời thề ban cho đến nửa vương quốc của Hê-rốt đã diễn ra vào ngày sinh nhật của ông. Hê-rốt là biểu tượng của La Mã, và mười vua trong Khải-huyền mười bảy được tiêu biểu bởi sự phân chia La Mã thành mười phần trong Đa-ni-ên chương bảy, cùng mười ngón chân trong chương hai. Ngày sinh nhật của ông được đánh dấu khi vương quốc thứ sáu được thay thế bởi vương quốc thứ bảy vào lúc luật ngày Chủ nhật được ban hành, và theo ý nghĩa ấy, đó là ngày sinh của Liên Hiệp Quốc với tư cách là vương quốc thứ bảy của lời tiên tri Kinh Thánh. Trong luật ngày Chủ nhật sắp đến, mười vua, được tượng trưng bởi mười chi phái phía bắc của Giê-rô-bô-am, đồng ý trao vương quốc của mình cho con thú trong một giờ trong Khải-huyền “mười bảy”.

Vì Đức Chúa Trời đã đặt vào lòng họ để thi hành ý muốn Ngài, đồng lòng với nhau, và trao vương quốc mình cho con thú, cho đến khi những lời của Đức Chúa Trời được ứng nghiệm. Khải Huyền 17:17.

Trước khi chúng ta khảo xét lời tiên tri của Ê-xê-chi-ên trong chương bốn, chúng ta sẽ xác định mười ba lần Ê-xê-chi-ên trực tiếp nêu rõ một niên điểm. Mười ba mốc đường ấy nhìn chung được phân chia giữa thế gian và dân sự của Đức Chúa Trời. Thế gian, được tiêu biểu bởi Ê-díp-tô, được đặt vào một niên điểm trực tiếp sáu lần; Ty-rơ được đề cập một lần; và sáu lần còn lại, Giê-ru-sa-lem là chủ đề. Sách bắt đầu vào năm 592 TCN, tức là năm thứ ba mươi của chu kỳ Hân hi thứ mười bảy, và câu một của chương bốn mươi sách Ê-xê-chi-ên xác định ngày 22 tháng 10 năm 573 TCN là phần cuối của chu kỳ ấy. Chu kỳ Hân hi tiêu biểu cho thời kỳ đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn nghìn người từ 9/11 cho đến luật ngày Chủ nhật sắp đến, và đến lượt mình, điều đó được tiêu biểu trong một fractal của chính lịch sử ấy từ ngày 31 tháng 12 năm 2023 cho đến luật ngày Chủ nhật sắp đến. Cả hai giai đoạn đều đã được hình bóng bởi khoảng thời gian từ ngày 11 tháng 8 năm 1840 đến ngày 22 tháng 10 năm 1844.

Vào ngày 11 tháng 8 năm 1840, không ai khác hơn là chính Đức Chúa Jêsus Christ đã ngự xuống như thiên sứ mạnh mẽ trong Khải Huyền đoạn mười, Đấng đã đem đến một quyển sách nhỏ mà dân sự của Đức Chúa Trời phải cầm lấy và ăn. Cũng chính vị thiên sứ ấy lại ngự xuống vào 9/11 để đánh dấu sự khởi đầu của thời kỳ đóng ấn. Cũng chính vị thiên sứ ấy đã ngự xuống vào ngày 31 tháng 12 năm 2023 để làm cho hai chứng nhân đã bị giết trên đường phố của thành lớn kia là Sô-đôm và Ê-díp-tô sống lại, là nơi Chúa cũng đã bị đóng đinh. Sự ngự xuống ấy đã đánh dấu giai đoạn kết thúc của thời kỳ đóng ấn. Trong giai đoạn phân hình từ ngày 31 tháng 12 năm 2023 cho đến luật Chúa nhật, thầy tế lễ Ê-xê-chi-ên được ban cho một Khải tượng về đền thờ trên trời. Vào lúc ấy, ông bị khiến nên câm và chỉ nói khi Đức Chúa Trời truyền lệnh cho ông phải nói. Tình trạng ấy kéo dài cho đến luật Chúa nhật sắp đến, được tiêu biểu bởi sự hủy diệt thành Giê-ru-sa-lem.

Cũng như Giăng, Ê-xê-chi-ên được truyền phải lấy quyển sách ở trong tay của vị thiên sứ đang ngự xuống trong Khải Huyền 10, và cũng được bảo phải ăn quyển sách của sự ai ca, than vãn và khổn thay.

Còn ngươi, hỡi con người, hãy nghe điều Ta phán với ngươi; chớ phản nghịch như nhà phản nghịch ấy; hãy mở miệng ra, và ăn lấy điều Ta ban cho ngươi. Khi tôi nhìn, này, một bàn tay được đưa đến cho tôi; và kia, trong đó có một cuộn sách; người ấy mở ra trước mặt tôi; và cuộn ấy được chép cả mặt trong lẫn mặt ngoài; và trong đó có chép những lời than vãn, tang chế, và khôn thay. Ê-xê-chi-ên 2:8–10.

Sứ điệp này được trình bày như một sứ điệp ba phần, qua đó tiêu biểu cho sứ điệp của ba thiên sứ trong Khải Huyền đoạn mười bốn. Vì vậy, đó chính là sứ điệp đóng ấn của thiên sứ thứ ba, đóng ấn những người ở trong Giê-ru-sa-lem là những kẻ than khóc và sầu não vì tội lỗi của hội thánh và của xứ sở, như được trình bày trong Ê-xê-chi-ên đoạn chín và Khải Huyền đoạn bảy.

Và vinh quang của Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên từ chê-ru-bim, là nơi Ngài ngự, đã cất lên đến ngưỡng cửa của đền. Ngài gọi người mặc áo vải gai mịn, bên hông có ống mực của người ký lục; và Đức Giê-hô-va phán cùng người ấy rằng: Hãy đi qua giữa thành, tức giữa Giê-ru-sa-lem, và ghi một dấu trên trán những người than thở và khóc lóc vì mọi sự gớm ghiếc được thực hiện ở giữa nó. Ê-xê-chi-ên 9:3, 4.

Những ai nhận lãnh ấn ấy đang than khóc vì tội lỗi của hội thánh và tội lỗi của xứ sở, và lời chứng của Ê-xê-chi-ên được dệt vào lịch sử của Giê-ru-sa-lem và Ai Cập, là những biểu tượng của hội thánh và thế gian.

“Men tin của sự tin kính chưa hoàn toàn mất đi quyền năng của nó. Vào lúc sự nguy hiểm và tình trạng suy sụp của hội thánh là lớn lao nhất, nhóm nhỏ những người đang đứng trong sự sáng sẽ than thở và khóc than vì những sự gớm ghiếc được thực hiện trong xứ. Nhưng đặc biệt hơn cả, những lời cầu nguyện của họ sẽ dâng lên vì hội thánh, bởi các thành viên của hội thánh đang làm theo cách thức của thế gian. ...

“Mệnh lệnh ấy là: ‘Hãy đi qua giữa thành, qua giữa Giê-ru-sa-lem, và ghi một dấu trên trán những người than thở và kêu khóc vì mọi sự gớm ghiếc được làm ra giữa thành ấy.’ Những người than thở, kêu khóc này đã từng rao truyền những lời sự sống; họ đã quở trách, khuyên bảo và nài khuyên. Một số người vốn đã làm ô danh Đức Chúa Trời thì ăn năn và hạ lòng mình xuống trước mặt Ngài. Nhưng vinh quang của Chúa đã lìa khỏi Y-sơ-ra-ên; mặc dù nhiều người vẫn tiếp tục các hình thức tôn giáo, quyền năng và sự hiện diện của Ngài đã không còn.”
Chứng Ngôn, quyển 5, 209, 210.

Trong bối cảnh của sách Ca Thương, sự than khóc và khôn họa, tiêu biểu cho ba thiên sứ trong Khải Huyền đoạn mười bốn, thì những lời ai ca và than khóc là thiên sứ thứ nhất và thứ hai, còn thiên sứ thứ ba là sứ điệp về khôn họa, một biểu tượng của gió đông đang bị bốn thiên sứ ngăn giữ trong Khải Huyền đoạn bảy kiểm chế.

Ai Cập

Trong sách Ê-xê-chi-ên, có mười ba mốc thời gian được nhắc đến. Mốc thời gian thứ nhất trong nhóm các niên đại về Ai Cập là Ê-xê-chi-ên 29:1, và nó tương ứng với năm 587 TCN.

Năm thứ mười, tháng thứ mười, vào ngày mười hai của tháng, lời của Đức Giê-hô-va phán cùng tôi rằng: Hỡi con người, hãy hướng mặt ngươi nghịch cùng Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-tô, và

hãy nói tiên tri nghịch cùng người và nghịch cùng cả Ê-díp-tô. Hãy nói và rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Này, ta nghịch cùng người, hỡi Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-tô, con rồng lớn nằm giữa các sông của mình, là kẻ đã nói rằng: Sông ta là của ta, và chính ta đã làm ra nó cho mình. Ê-xê-chi-ên 29:1–3.

Năm 587 TCN là năm xảy ra cuộc vây hãm, vốn đã bắt đầu một năm rưỡi trước sự hủy diệt của Giê-ru-sa-lem. Vào thời điểm ấy, Ê-xê-chi-ên công bố rằng Đức Chúa Trời sẽ lật đổ Ai Cập, và rằng sự lật đổ ấy sẽ chứng tỏ cho dân sự Đức Chúa Trời thấy sự ngu muội của họ khi đặt lòng tin nơi con rồng của Ai Cập. Đến cuối chương, một lời phán được ban ra rằng Ai Cập sẽ bị trao cho Ba-by-lôn, nhờ đó xác định thời điểm mười vua trao vương quốc thứ bảy của lời tiên tri Kinh Thánh cho Ba-by-lôn hiện đại—vương quốc thứ tám vốn thuộc về bảy vương quốc ấy. Lời tiên tri đó đã được ứng nghiệm “mười bảy” năm sau, vào năm 571 TCN, như được trình bày ở cuối chương. Vì vậy, chương 29 chứa đựng mốc niên đại đầu tiên và cuối cùng gắn liền với Ai Cập.

Và xảy ra vào năm thứ hai mươi bảy, tháng giêng, ngày mồng một tháng ấy, lời của Đức Giê-hô-va phán cùng tôi rằng: Hỡi con người, Nê-bu-cát-rết-sa, vua Ba-by-lôn, đã khiến đạo quân mình phục dịch trong một công việc lớn chống lại Ty-rơ; mọi đầu đều trở nên hói, mọi vai đều bị trầy lột; nhưng người và đạo quân mình chẳng được tiền công gì từ Ty-rơ về công việc mà họ đã phục dịch chống lại nó. Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán thế này: Này, Ta sẽ ban đất Ê-díp-tô cho Nê-bu-cát-rết-sa, vua Ba-by-lôn; người sẽ đem đi đoàn dân đông đúc của nó, lấy của cướp của nó và đoạt chiến lợi phẩm của nó; và ấy sẽ là tiền công cho đạo quân người. Ta đã ban đất Ê-díp-tô cho người vì công lao mà người đã phục dịch chống lại nó, bởi vì họ đã làm việc cho Ta, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Trong ngày đó, Ta sẽ khiến cái sừng của nhà Y-sơ-ra-ên đâm chồi, và Ta sẽ ban cho người sự mở miệng ở giữa họ; bấy giờ họ sẽ biết rằng Ta là Đức Giê-hô-va. Ê-xê-chi-ên 29:17–21.

Năm thứ hai mươi, tháng thứ nhất, ngày mồng một của câu mười bảy tiêu biểu cho niên điểm cuối cùng trong mười ba niên điểm của Ê-xê-chi-ên, và đó là niên điểm duy nhất rơi vào sau ngày 22 tháng 10 năm 573 TCN. Nó tiêu biểu cho thời điểm vua phương bắc trong Đa-ni-ên 11:42, 43 được ban cho Ai Cập, cũng như thời điểm mười vua trao vương quốc thứ bảy của mình cho vương quốc thứ tám, tức vương quốc thuộc về bảy. Điều ấy được ứng nghiệm khi “sừng của nhà Y-sơ-ra-ên” đâm chồi. Trong Ê-sai, Y-sơ-ra-ên đâm chồi trong ngày của gió đông.

Những kẻ đến từ Gia-cóp, Ngài sẽ khiến cho đâm rễ; Y-sơ-ra-ên sẽ trở hoa và nảy chồi, và làm cho mặt đất đầy dẫy hoa trái. Ê-sai 27:8.

Khi Ê-xê-chi-ên 29:17 được ứng nghiệm, và con rồng của Ai Cập được trao cho con thú giáo hoàng vào đạo luật ngày Chủ nhật sắp đến, thì mưa cuối mùa sẽ được đổ xuống trên Y-sơ-ra-ên không chừng mực. Con mưa ấy đã bắt đầu vào ngày 11/9 như một sự rảy nhẹ, như được tiêu biểu bởi việc Đấng Christ hà hơi trên các môn đồ Ngài sau khi Ngài đã ngự xuống thế gian, sau khi Ngài đã thăng lên cùng Cha Ngài tiếp theo sự phục sinh của Ngài.

“Hành động của Đấng Christ khi hà hơi trên các môn đồ Ngài Đức Thánh Linh, và khi ban sự bình an của Ngài cho họ, chỉ như vài giọt trước cơn mưa dồi dào sẽ được ban xuống vào ngày Lễ Ngũ Tuần.” Spirit of Prophecy, tập 3, 243.

Lời tiên tri của Ê-xê-chi-ên về sự sụp đổ của Ai Cập đã được công bố vào năm 587 TCN, là năm của cuộc vây hãm, và mười bảy năm sau lời tiên tri ấy đã được ứng nghiệm. Nó được ứng nghiệm trong thời kỳ được biểu thị bởi con số “mười bảy,” do đó tượng trưng cho lịch sử ẩn giấu của câu bốn mươi trong Đa-ni-ên mười một. Nó sẽ được ứng nghiệm trong thời kỳ đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn nghìn người, được mô tả trong đoạn chín của Ê-xê-chi-ên. Trong thời kỳ đóng ấn, mưa cuối mùa được tuôn đổ, trước hết như một sự rảy nhẹ vào thời điểm 9/11, rồi sau đó là một sự tuôn đổ trọn vẹn vào luật ngày Chủ nhật. Theo Ê-sai, nó được ứng nghiệm trong “ngày của gió đông,” và Hôi giáo là gió đông, và Hôi giáo là “khốn nạn” thứ ba. Sứ điệp mà Ê-xê-chi-ên phải ăn là một sứ điệp ba phần, trong đó phần thứ ba là sứ điệp khốn nạn.

Mười ba sứ điệp có ghi niên đại của Ê-xê-chi-ên đã được công bố liên hệ đến Giê-ru-sa-lem, Ai Cập và Ty-ơ. Tất cả đều đề cập đến sự phản nghịch, như được biểu trưng bởi con số “mười ba.”

Chúng ta sẽ tiếp tục xem xét việc xác định niên đại của Ê-xê-chi-ên trong bài viết kế tiếp.